

Vuslata Yetmez Ömrüm

— muzaffer--te · 29 Haziran 2010

VUSLATA YETMEZ ÖMRÜM

Hangi mevsim getirdi seni avuçlarıma
Vasiyetimdir diye aşk yalan yazıyorken
Hilelerle süslenmiş o sinsî suçlarına
Ortak mı edeceksin maziyi çiziyorken

Hatırlar mısın bilmem vakitsiz bela gibi
Mazimi dar etmiştin yaşadığım yıllara
Senden ayrıldığım gün sanki kerbela gibi
Parçalandı yüreğim kan sızdırdı yollara

Gönlüme savaş açtım seni unutsun diye
Biçare kaldım her an titriyorken ellerim
Kaç güzele yalvardım beni avutsun diye
Gözlerine bakınca zehir kustu dillerim

Riyakâr umutlara bel bağladıkça gönlüm
Alçak diye haykırdım sensiz geçen her an'a
Gözlerimi kapayıp kan ağladıkça gönlüm
Kaç ahu zar sığdırdım sensiz geçen zamana

Eğer gözlerinde ki, o bakış olmasaydı
Yağladığım organı boynuma takardım ben
Yâda aşkın kor gibi kalbime dolmasaydı
Hiç kimseye acımaz kendimi yakardım ben

Kadere razı oldum hayır var diye şerde
Bil ki senle başladı çilesi bitmez ömrüm
Nasıl olsa hesabı vereceksin mahşerde
Zaten kalmadı vakit vuslata yetmez ömrüm

Muzaffet Tekbıyık

Muzaffer TEKBIYIK